

עֲזְרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

זֵהָר חֻדָּשׁ חֻקַּת

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִדְוֹץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מִחוּלַק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים

כַּרְךְ כ"ט - חֻלַק כ"ו

קוֹנְטֵרְס 866

מוֹפֵץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֻל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדֻקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וּיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁעֵי"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

חבל על כל רגע

ז

כתב הפך החיים (סי' קנ"ה סקי"ב): מצוה פריה ורביה שלא יהא עקר בשכלו שאינו מוליד ואמרו חז"ל ודלא מוסיף יסף, וצריך שיחדש בכל יום מה שלא חדש מקדמת דנא, ובזה יאירו ימיו לעולם הבא (בשם אור צדיקים אות י"ג), וכתב מרנא הבן איש חי זי"ע (חלק דרושים פרשת משפטים ד"ה אם אדוניו יתן לו), וז"ל: כי חדושי תורה בחלק הנסתר נקראים בנים וחדושי תורה בחלק הנגלה נקראים בנות, עפ"ל. ויוצא לפי דבריהם הקדושים דכדי לצאת ידי חובת פריה ורביה בתורה חייב לחדש גם בנגלה וגם בנסתר ומי יאמר זפיתי ויצאתי ידי חובתי.

ובזוה"ק (פרשת שלח לך דף קע"ג ע"א) כתוב שכל יהודי חייב לחדש חדושים בשבת קודש, והקב"ה שואל לנשמה מה חדשה, ואם לא חדשה נמצאת בבנושה גדולה.

הגה"ק רבי אליעזר פאפו זי"ע בפלא יועץ (ערך חדוש), כתב: רק שייעמל בכל כוחו לחדש חדושי תורה דהיינו להקשות ולתרוץ בתנ"ך ובש"ס או לפרש פרושים בפרד"ס על תנ"ך וש"ס. ואח"כ כתב: וגם לימוד ספר הזוהר הקדוש אף באין מבין חשוב לו כאילו חדש חדושים עפ"ל. הראת לדעת דהלומד זוה"ק יוצא ידי חובת חדושי תורה גם בכל הפרד"ס, וזהו בנודאי חדושים אמתיים ותורה לשמה, ועתה על ידי הלימוד הנפלא בזוהר הקדוש ששעה שווה שנה כדברי הפסא מלך ובשבת עולה לערך אלף שנה כדברי הבן איש חי זי"ע, ובשמחה למליון שנה כדברי האורחות צדיקים, ובניסורים כפול מאה כדאיתא באבות דרבי נתן (פרק ג' משנה ו'), פעם אחת בצער ממאה פעמים שלא בצער, וגם צער

ג] כתב החפץ חיים בספר צפית לישועה - פרק א: וידוע דאיתא באבות דרבי נתן דפעם אחת בצער שקול ממאה פעמים שלא בצער, ועבודת השם יתברך כעת היא טהורה ונקיה שאין בה מטרה לכבוד או שאר פניות, כי אדרבא נתקיים בנו בעוה"ר וסר מרע משתולל על הבריות, (פרשי" בסנהדרין זו ע"א ע"ב כל העולם אומרין עליו שוטה הוא, היינו משתולל לשח שטות), ויראי ה' ימאסו אצל כמה סוגי אנשים. ויש אנשים אשר בשביל לעשות את בניהם יהודים כשרים כדת התורה, מקבלים עליהם לחיות חיי עוני ודוחק כל ימיהם, ומשאריית עמלם יפרישו שכר למלמדים ומורים שיחזקו בניהם בתורת ה'. ואינם

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי הית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

חבל על כל רגע

כבישת היצר נחשב ליסורים, ואיתא בילקוט שמעוני (קהלת פרק ב - רמז תתקסח): אמר רבי חנינא בר פפא תורה שלמדתי באף נתקיימה לי. **בואו וראו: שעה אחת בשבת קודש שווה מאה מליון שנה תורה, ועוד נחשב כמו שמחדשים חדושים בתורה. ובכך כל אחד ימצא תיקון ונחת לנשמתו.**

ג) החלש יאמר גבור אני

הגע בעצמך: 10,000 אברכים שלומדים 10 שעות ביום, יש לנו מליון שנה תורה, וכאשר יהודי פשוט או אפילו ילד קטן שלומד רק שעה אחת בשבת זוהר הקדוש, גם כן שווה מליון שנה תורה. ואם קשה לך ללמוד אז זכית למאה מליון שנה, [כמו 10,000 אברכים שלומדים 10 שעות ביום במשך מאה ימים¹], וכך יקויים בנו דברי הנביא יואל (ד' י) "החלש יאמר גבור אני" וכל יהודי יכול לזכות לזה ולהביא את המשיח ברחמים.

אמר מרן ה"חפץ חיים": יסוד היהדות הוא להאמין בשכר ועונש, ובאר את הודוי: וסרנו ממצותיך וממשפטיך הטובים ולא שווה לנו, שלא עשינו חשבון והחשבנו באמת את התורה והמצוות כמה באמת שווים, וכבר אמרו חז"ל על לימוד התורה "יקרה היא מפנינים וכל חפצך לא ישוו בה" **בואו חשבון: איזה שכר גדול יכולים לזכות בלימוד הזהר הקדוש.** וכן קים החפץ חיים בעצמו אני מאמין בביאת המשיח... בכל יום אחכה לו, ומה אנחנו עושים למען ביאת המשיח ולמען גאולת עם ישראל.

מהגרים ממקומם למרות עוניים ודוחקם למקומות הרחוקים שהפרנסה מצויה יותר בשביל חינוך בניהם לתורה ויראה, בודאי נוכל לומר דנחשב זה תשובה לה' בכל לב ונפש.

ידו ואפשר להמליץ על זה את דברי חז"ל הקדושים על הפסוק: מה ה' אלוךך שואל מעמך כי אם ליראה... אל תקרי מה אלא מאה. שבלמוד שעה אחת זוה"ק בשבת יחשב לך למאה ימים של לימוד תורה של עשרת אלפים אברכים הלומדים עשר שעות ביום

הראשון נתן אור לבת הזו של המלך, היום הרביעי, שעל ידה מתנהג העולם הזה. ועל פן חוט של חסד משופך עליו, להאיר מאורו. וכאשר מתחברת עמו ויושבת לימין, הוא מתגדל בכל. ובא ראה, כשבא אברהם לעולם, מה כתוב בו? (בראשית יב) ואגדלה

שמה. מה היא? שהוסיף בו ה"א. והמקום הזה, בו התגדל הקדוש ברוך הוא. זהו שכתוב (תהלים מח) גדול ה' ומהלל מאד בעיר אלהינו. כאשר הקריה הזו הקדושה, שנקראת ה' תחתונה, אברהם קטנה מתדבקת בו, ושורה בתוכה, אז שמן יתגדל על הכל. ובא ראה, כתוב (שם קמה) צדיק ה' בכל דרכיו. משום שבדרכה הזו נותן בים דרך. וחסיד בכל מעשיו, באותה הדרכה, ימין המלך נעשית בעולם. ועל פן אברהם בימין הזה עשה אותו בריה חדשה, והתחדש מזלו להוליד, והתגדל על הכל. ועל זה (בראשית כד) וה' ברוך את אברהם בכל, בכל היום, בת המלך שנתנה לו.

ומהי הברכה? השמן הטוב שיוצא על ראשו. זהו שכתוב (תהלים קלג) מה טוב ומה נעים ודאי. כשמן הטוב, השמן שורה בו ברכה, שהמקום גורם. ועל זה, וה' ברוך את אדני מאד. ויגדל, כמו שכתוב (בראשית יב) ואגדלה. שמה, כמו שכתוב (שיר א) שמן תורק שמה.

בא ראה, כשהקדוש ברוך הוא עתיד להרים ימינו על הכל בימות המשיח, כשמן הטוב הזה, מה כתוב? (עמוס ט) ביום ההוא אקים את ספת דויד הנפלת. היום ההוא איננו יודעים מי הוא! אלא זה היום הראשון, הימין של אברהם שעתיד לעורר

הכי אברהם, נהורא קדמא, יהיב נהירו להאי ברקא דמלפא, יומא רביעאה, דעל ידה אתנהיג האי עלמא. ועל דא חוט של חסד משופך עליה, לאנהרא מן נהוריה. וכד אתחברת עמיה ויתבא לימינא, אתגדל איהו בכולא.

והא חזי, אברהם כד אתא לעלמא, מה פתיב ביה, (שם יב ב) ואגדלה שמה. מאי היא, דאוסוף ביה ה"א. והאי אתרא, ביה אתגדל קודשא בריך הוא. הדא הוא דכתיב, (תהלים מח) גדול ה' ומהלל מאד בעיר אלהינו. אימתי איהו גדול כד האי קרמא קדישא, דאקרי ה' תתאה, אהבה זוטא אתדבקת ביה, ושרי בגווה, שמה יתגדל על כולא.

והא חזי, פתיב (שם קמה יז) צדיק ה' בכל דרכיו. בגין דבהאי דרגא יהיב בים דרך. וחסיד בכל מעשיו, בההוא דרגא, ימינא דמלפא אתעביד בעלמא. ועל דא, אברהם בהאי ימינא, עביד ליה בריה חדשה, ואתחדש מזלא דליה לאולדא, ואתגדל על כולא. ועל דא, (בראשית כד א) וי"י ברוך את אברהם בכל בהאי בכ"ל, ברקא דמלפא דאתיהיבת ליה.

ומאי ברכתא. משחא טבא דנחית על ראשיה. הדא הוא דכתיב, (תהלים קלג א) מה טוב ומה נעים ודאי. כשמן הטוב, שמן שרייא ביה ברכתא, דאתרא גרים. ועל דא, (בראשית כד לה) וה' ברוך את אדוני מאד, ויגדל כמא דכתיב, (שם יב ב) ואגדלה. שמה, כמא דכתיב, (שם א ג) שמן תורק שמה.

הא חזי, כד קודשא בריך הוא זמין לארמא ימיניה על כולא, ביומי דמשיחא, בהאי משחא טבא. מאי פתיב. (עמוס ט יא) ביום ההוא אקים את ספת דויד הנופלת. האי יום ההוא

להקיימה מהעפר.

ועל זה ביום ההוא, היום הראשון של הפל. נאם ה' - זה אברהם, שנאמר עליו נאם ה' מלפני הכל, שכתוב (בראשית כב) בי נשבעתי נאם ה'. וכאן נרמז השם של העתיק, שנשבע בו הנזיר אנפין לאברהם. ועל זה אותו היום (וכריה יד) נקרא לא יום ולא לילה. שבעתיק תלוי, שצריך להוקיר זקנו. ביום ההוא (עמוס ט) אקים את ספת דויד הנפלת.

משה ראה את כל אותן הצרות שעשיות לבא לעולם, כשהסכה הזו נופלת, שכתוב (ויקרא כו) והפיתי אתכם גם אני, אף אני עמכם בגלות. וכשנשלמו אותם חטאים, מה כתוב? (שם) ואף את בריתי אברהם אצור והארץ אצור. סוף את הארץ הקדושה, ספת דוד, לאברהם, להקיימה בלימין, ושתשוב בשלמות.

מי היא בריתי? זה אברהם, שכתוב (בראשית יד) הגה בריתי אפך והיית לאב המון גוים. וכשהברית הזו, שהיא ה' עמך, תשתלם בכל. ועל זה העירו החברים, מי שקורא לו אברהם, פוגם המקום שנקרא עשה ולא תעשה, משום שבה' הזו השתלם באמונה.

וכשתסתלק ה' בלימין של האם, הבת תקבל מהאם העליונה אותה הטובה שלא תפסק לעולמים, ואז עושה נקמות לשאר העמים. ועל זה כתוב (דניאל ב) שמהר נגזרת אבן שלא בידים. מהר - זה אברהם, החר העליון. נגזרת אבן - זוהי אבן אמת שעליה שבעה עינים. ועושה דינים בכל אלו שהדקו את בניה בין הרגלים, הדקה

לא ידענא מאן הוא. אלא דא יומא קדמאה, ימינא דאברהם, דזמין לאתערא לאקמא לה מעפרא.

ועל דא ביום ההוא, יומא קדמאה דכלא. נאום ה', דא אברהם, דאתמר עלוי נאום ה' מקמי כולא. דכתיב, (בראשית כב טז) בי נשבעתי נאם ה'. והכא אתרמיז שמא דעתיקא, דאומי ביה זעיר אנפין לאברהם. ועל דא ההוא יומא, לא יום ולא לילה אקרי, דבעתיקא תלוא, דבעי לאוקיר דיקניה. בההוא יומא אקים את ספת דויד הנופלת.

משה, חמא כל אינון עקתינ דזמינין למיתי לעלמא, פד האי סכה נופלת. דכתיב, (ויקרא כו כד-כה) והפיתי אתכם גם אני, אף אנא עמכון בגלותא. וכד אשתלימו אינון חובין מאי כתיב, (שם יב) ואף את בריתי אברהם אצור והארץ אצור. סוף ארעא קדישא, סופת דוד, לאברהם, לאקמא לה בלימין, ותיתיב בשלימו.

מאן בריתי. דא אברהם. דכתיב, (בראשית יד) הגה בריתי אפך והיית לאב המון גוים. וכד האי ברית דאיהי ה' עמך, תשתלים בכולא. ועל דא איתערו חבריא, מאן דקרי ליה אברהם, פגים אתרא דאקרי עשה ולא תעשה. בגין דבהאי ה', אשתלים במהימנותא.

וכד תסתליק ה' בלימין דאימא, ברתא תקבל מאימא עילאה, ההוא טובה דלא אתפסק לעלמין, וכדין עבדת נוקמין לשאר עמין. ועל דא כתיב, (דניאל ב מה) די מטורא אתגזרת אבן די לא בידין. מטורא: דא אברהם, טורא עילאה. אתגזרת אבן. דא איהו אבן אחת, דעלה שבעה עינין. ועבדת דינין בכלהו דהדיקו בנהא בין

רגלין, הדיקת לון בכולא. וכתיב (שם לה) הות לטור רב ומלאת כל ארעא,

**בְּגִין דְּאַתְּדַבְּקַת בְּיַמִּינָא, (ישעיה ל כז) אֹרַח הַלְבָנָה
פְּאֹרַח הַחֲמָה.**

**וְהָא חֲזִי, בְּקַדְמִיתָא פִּד אֲתָא אַבְרָהָם לְעֵלְמָא,
אֲתַנְהִירַת סִיְהָרָא. וְשָׂרָאֵת לְאַנְהָרָא, עַד
דְּאַשְׁתְּלִימַת בְּדַרְגָּהָא, בְּיוֹמוֹי דְּשְׁלָמָה,
דְּאַתְּגַדְּלַל עַל כְּלָא. דְּכַתִּיב, (מ"א א מז) וַיִּגְדֵּל אֶת
כְּסָאוֹ מִכְּסֵּאָךְ. וְעַל דָּא, (הושע ג ב) וְאַפְרָה לִי
בַּחֲמֹשֶׁה עָשָׂר כֶּסֶף, אֵינוֹן חֲמֹשֶׁה עָשָׂר זַכָּאִין
עַד שְׁלָמָה. וְעַל דָּא עַל יְדוֹ אֲתִיְהִיבַת הָאִי
תּוֹשְׁבַחְתָּא עֵילְאַה, בְּגִין דִּיתְגַּדְּלַל בַּהּ. אָבַל דְּוֹד
בְּלַחֲשׁוֹ אֲתַמָּא, וְלֹא אֲתִיְהִיב לִיה רִשׁוֹ
לְגַלְאַה.**

**אוֹמַר אֲנִי מַעֲשֵׂי לְמַלְךְ, לְאַתְּעָרָא מְלַךְ עֵילְאַה.
וּמַאי אֵינוֹן מַעֲשֵׂי, מַאן דְּלֹא תְּלִי בֵּיה
עוֹבְדָא מַאי עֶבֶד, דְּהָא מַעֲשָׂה לְעֵילְאַ תְּלִי.
אַלְא, מַאי מַעֲשֵׂי אֵלִין אֵינוֹן לְשׁוֹנֵי עֵט סוֹפֵר
מְהִיר. בְּגִין דְּשַׁבְּחַת בְּפִלְגּוֹ לִילְיָא לְמַלְכָּא
עֵילְאַה. שִׁיר יְדִידַת, כְּמָה דְּאַתְּ אָמַר שִׁיר
הַשִּׁירִים, דְּשַׁבְּחַת מְטְרוֹנִיתָא לְמַלְכָּא, אוֹף
הֵכָא מְטְרוֹנִיתָא שַׁבְּחַת לִיה.**

**יְפִיפִיתָ מִבְּנֵי אָדָם, הָא אוֹקְמוּהָ חֲבַרְיָא
בְּאַבְרָהָם. נְתִיפִיתָ בְּעֵלְיוֹנִים, (בראשית טו
א) אֲנֹכִי מִגֵּן לָךְ. נְתִיפִיתָ בַּתְּחַתּוֹנִים, (שם כג ו) נָשִׂיא
אֱלֹהִים אֶתָּה. לְכָף יְפִיפִיתָ, תִּרְיִן תּוֹשְׁבַחְתָּן
כְּלִילָן. הוֹצֵק חֵן בְּשַׁפְּתוֹתֶיךָ, (שם יח לא) הִנֵּה נָא
הוֹאֲלֵתִי. עַל כֵּן בְּרַכְךָ אֱלֹהִים לְעוֹלָם, (שם כד א)
וְה' בְּרַךְ אֶת אַבְרָהָם בְּכָל.**

**אַבְרָָ תָא חֲזִי, הָאִי קָרָא, רְזָא עֵילְאַה אִית בֵּיה.
לְקַבִּיל מַלְכָּא עֵילְאַה, אֲמַרִית לִיה יְפִיפִיתָ
לְעֵילְאַ בְּמִשְׁרִיין עֵילְאִין, דְּאֵינוֹן מְשַׁבְּחָן קַמָּךְ.
וּלְתַתָּא, בְּאֵינוֹן זַכָּאִי קְשׁוּט, דְּקִימִין בְּכַלְגוֹת
לִילְיָא. הוֹצֵק חֵן בְּשַׁפְּתוֹתֶיךָ, בְּשַׁעֲתָא דְּאַתְּ
קָרִי וּמְקִישׁ לְתַרְע הִיכְלִי, (שה"ש ה ב) פִּתְחִי לִי**

אוֹתָם כָּל. וְכַתּוּב (שם) הִתְהַלַּךְ הָרֹדֶף
גָּדוֹל וּמִלְאַה אֶת כָּל הָאָרֶץ, מִשׁוּם
שְׁנַדְבָקָה בְּיַמִּין, (ישעיה ל) אֹרַח
הַלְבָנָה פְּאֹרַח הַחֲמָה.

וְכֹא רָאָה, בְּרֵאשׁוֹנָה כְּשָׂבָא
אַבְרָהָם לְעוֹלָם, הוֹאָרָה הַלְבָנָה.
וְהַתְחִילָה לְהֵאִיר, עַד שֶׁהַשְׁתַּלְמָה
בְּדַרְגָּתָהּ בְּיַמֵּי שְׁלָמָה, שֶׁהַתְּגַדְּלַל
עַל הַכֹּל, שְׁכַתּוּב (מ"א א) וַיִּגְדֵּל אֶת
כְּסָאוֹ מִכְּסֵּאָךְ. וְעַל זֶה (הושע א
ו) וְאַפְרָה לִי בַּחֲמֹשֶׁה עָשָׂר כֶּסֶף,
אוֹתָם הַחֲמֹשֶׁה עָשָׂר צְדִיקִים שְׁעַד
שְׁלָמָה. וְעַל זֶה עַל יְדוֹ נִתְּנָה
הַתְּשַׁבְּחַת הָעֵלְיוֹנָה הַזֹּאת, כְּדִי
שִׁיתְגַּדְּלַל בַּהּ. אָבַל דְּוֹד נְאָמַר
כְּלַחֲשׁ, וְלֹא נִתְּנָה לוֹ רְשׁוֹת
לְגַלּוֹת.

אָמַר אֲנִי מַעֲשֵׂי לְמַלְךְ (תהלים מה),
לְעוֹרַר אֶת הַמְּלָךְ הָעֵלְיוֹן. וּמַי הֵם
מַעֲשֵׂי? מִי שְׁלֹא תְּלִי בּוֹ מַעֲשָׂה,
מָה עוֹשֶׂה? שֶׁהִרִי מַעֲשָׂה תְּלִי
לְמַעֲלָה! אֲלֵא מִי הֵם מַעֲשֵׂי? אֵלוֹ
הֵם (שם) לְשׁוֹנֵי עֵט סוֹפֵר מְהִיר.
מִשׁוּם שֶׁמְשַׁבְּחַת בְּחֻצוֹת הַלִּילָה
לְמַלְךְ הָעֵלְיוֹן. שִׁיר יְדִידַת, כְּמוֹ
שֶׁנְאָמַר שִׁיר הַשִּׁירִים. שֶׁמְשַׁבְּחַת
הַגְּבִירָה אֶת הַמְּלָךְ. אָף כָּאֵן
הַגְּבִירָה מְשַׁבְּחַת אוֹתוֹ.

יְפִיפִיתָ מִבְּנֵי אָדָם (שם), הִרִי
פְּרִשׁוּהָ הַחֲבַרִים בְּאַבְרָהָם:
נְתִיפִיתָ בְּעֵלְיוֹנִים - (בראשית טו
א) אֲנֹכִי מִגֵּן לָךְ. נְתִיפִיתָ בַּתְּחַתּוֹנִים
(שם כג) נָשִׂיא אֱלֹהִים אֶתָּה. לְכָף
יְפִיפִיתָ, שְׁתִי תְּשַׁבְּחוֹת כְּלוֹלוֹת.
הוֹצֵק חֵן בְּשַׁפְּתוֹתֶיךָ - (שם יח) הִנֵּה
נָא הוֹאֲלֵתִי. עַל כֵּן בְּרַכְךָ אֱלֹהִים
לְעוֹלָם - (שם כד) וְה' בְּרַךְ אֶת
אַבְרָהָם בְּכָל.

אַבְרָָ בֵּא וְרָאָה, הַפְּסוּק הַזֶּה יֵשׁ
בּוֹ סוּד עֵלְיוֹן, כְּנִגּוּד הַמְּלָךְ
הָעֵלְיוֹן. אֲמַרְתִּי לוֹ, יְפִיפִיתָ
לְמַעֲלָה בַּמַּחְנוֹת הָעֵלְיוֹנִים,
שֶׁמְשַׁבְּחִים לְפָנֶיךָ. וְלִמְטָה
בְּאוֹתָם צְדִיקֵי אֲמַת שְׁעוֹמְדִים

בַּחֲצוֹת הַלַּיְלָה. הוֹצֵק חֵן בְּשִׁפְחוֹתָיִךְ, בְּשִׁעָה שְׂאֵתָה קוֹרָא וּמְקַיֵּשׁ בְּשִׁעְרֵי הַיְכָלִי (שיר ה) פִּתְחֵי לֵי אַחוֹתַי - (תהלים מה) עַל כֵּן בִּרְכָךְ אֱלֹהִים. הָאֵם הַעֲלִינָה מַעֲטָרֶת אוֹתָךְ בְּעֵטְרוֹת עֲלִינוֹת. לְעוֹלָם, מִשׁוֹם אוֹתוֹ הָעוֹלָם הָאֶחָדוֹן, וּבִשְׂבִילָה אָמַר שֶׁהוּא מֵאִיר לָהּ. דְּבַר אַחַר לְעוֹלָם, זוֹ יְמִין לְמַעְלָה שְׂפָתוֹב (תהלים ק) אֶתָּה כְּהֵן לְעוֹלָם. וְכַל הַבְּרָכוֹת וְהַשְּׂמֵן הַטּוֹב שׁוֹרִים בוֹ, וּבִבְרָנוֹ אוֹתוֹ. וְעַל זֶה כְּתוּב עַל כֵּן, פֶּשֶׁפֶן הַזֶּה מִתְחַבֵּר לְמַעְלָה. אֲבָל בְּזֶמַן שְׂמֵת־חַקֵּת מִמֶּנּוּ זֶה הָעוֹלָם, מַה כְּתוּב? שְׂאֵג יִשְׂאֵג עַל נְוָהוּ, זֶה הַגְּבִירָה, מִשׁוֹם שְׂמֵנְעוֹ מִמֶּנּוּ בְּרָכוֹת, שְׂלֵא שׁוֹרִים בוֹ, אֲלֵא פֶּאֶשֶׁר נְוָהוּ הוּא מִתְחַבֵּר עִמוֹ. וְזֶהוּ שְׂפָתוֹב (ירמיה כח) שְׂאֵג יִשְׂאֵג עַל נְוָהוּ? כִּנְגַד זֶה כְּתוּב (שיר א) כִּי טוֹבִים הוֹדִיף מִיַּיִן לְרֵיחַ שְׂמֵנִיף טוֹבִים. מַה הַטֵּעַם? מִשׁוֹם שְׂבִרְכָךְ אֱלֹהִים לְעוֹלָם.

מִשְׂבְּנֵי אַחֲרִיף נְרוּצָה, לְקַבֵּל דָּא פְּתִיב, חָגוֹר חֲרָבָה עַל יָרֵךְ גְּבוּר. דָּא (ישעיה לד) חֲרָב לְה' מְלֵאָה דָם. לְהַפְרֵעַ מִן הַרְשָׁעִים, שְׂגוֹרְמִים לָהּ פְּרוּד מְלַמְעָה. קַרְבָּת אוֹתָהּ אֵלֶיךָ לְרַחֵם עַל הָעוֹלָם, וְתִתְבַּשְׂמוּ בְּאֶחָד. וּבְשִׂמְתִּי קַרְבָּת עִמוֹ, מִתְלַבֵּשׁ בְּהוֹד וְהָדָר. זֶהוּ שְׂפָתוֹב (תהלים קד) הוֹד וְהָדָר לְבִשְׂת. וּמַה הַטֵּעַם? מִשׁוֹם שְׂאוֹתָהּ שְׁעָה הַתְּגַדֵּל מִשׁוֹם שֶׁהַתְּחַבֵּר בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ. וְעַל זֶה כְּתוּב (שם) גְּדַלְתָּ מֵאֵד הוֹד וְהָדָר לְבִשְׂת, בְּאוֹתָם לְבוֹשִׁים שֶׁל כְּבוֹד, שְׂפָרְשָׁה עֲלָיו הָאֵם הַעֲלִינָה. מִשׁוֹם כֵּף (בראשית לו) הָדָר וְשֵׁם עִירוֹ פְּעוֹ. מִתִּי? כְּשִׂמְתִּי חַבֵּרָת עִמוֹ מְהִיטְבָּאֵל בַּת מְטָרָד. וְעַל זֶה, הוֹדֵךְ וְהָדָרְךָ וְדָאֵי. כְּמוֹ כֵּן (שיר א) נְגִילָה

אַחוֹתַי. עַל כֵּן בִּרְכָךְ אֱלֹהִים. אֵימָא עֵילָאָה אַעֲטָרָא לָךְ בְּעֵטְרִין עֵילָאִין. לְעוֹלָם, בְּגִין הֵוּא עוֹלָם בְּתַרְאָה, וּבְגִינָה קְאָמַר, דָּאִיהוּ אֲנָהִיר לָהּ.

דְּבַר אַחַר. לְעוֹלָם, דָּא יְמִינָא לְעֵילָא. דְּכְתִיב, (תהלים קי ד) אֶתָּה כְּהֵן לְעוֹלָם. וְכַל בִּרְכָאֵן וּמִשְׁחָא טְבָא שְׂרִינְן בֵּיהּ, וְאוּקְיָמָנָא לֵיהּ. וְעַל דָּא פְּתִיב עַל כֵּן, כִּד הָאֵי כֵּן אֶתְחַבֵּר לְעֵילָא. אֲבָל בְּזִמְנָא דְּאֶתְרַחֵקָא מִנִּיהּ הָאֵי עוֹלָם, (דף טו ע"א) מֵאֵי פְּתִיב (ירמיה כה ל) שְׂאֵג יִשְׂאֵג עַל נְוָהוּ, דָּא מְטָרוֹנִיתָא, בְּגִין דְּאֶתְמַנְעוֹ מִנִּיהּ בִּרְכָאֵן, דְּלֵא שְׂרִינְן בֵּיהּ, אֲלֵא כִּד הָאֵי נְוָהוּ אֶתְחַבֵּר בֵּיהּ. וְהָדָא הוּא דְּכְתִיב, שְׂאֵג יִשְׂאֵג עַל נְוָהוּ. לְקַבֵּיל דָּא פְּתִיב, כִּי טוֹבִים הוֹדִיף מִיַּיִן לְרֵיחַ שְׂמֵנִיף טוֹבִים, מֵאֵי טַעְמָא, בְּגִין דְּבִרְכָךְ אֱלֹהִים לְעוֹלָם.

מִשְׂבְּנֵי אַחֲרִיף נְרוּצָה, לְקַבֵּל דָּא פְּתִיב, חָגוֹר חֲרָבָה עַל יָרֵךְ גְּבוּר. דָּא (ישעיה לד ו) חֲרָב לְה' מְלֵאָה דָם. לְאֶתְפָּרְעָא מְחִיבָא, דְּגִרְמִין לָהּ פְּרוּדָא מְלַעֲיָלָא. קַרְבִּית יָתָה לְגַבְּךָ לְרַחֵמָא עֲלֵמָא, וְתִתְבַּשְׂמוּן כְּחָדָא.

וְכִד אֶתְקַרִּיבַת בֵּיהּ, אֶתְלַבֵּשׁ בְּהוֹד וְהָדָר. הָדָא הוּא דְּכְתִיב, (תהלים קד ב) הוֹד וְהָדָר לְבִשְׂת. וּמֵאֵי טַעְמָא, בְּגִין דְּהָיָא שְׁעָתָא אֶתְגַּדֵּל בְּגִין דְּאֶתְחַבֵּר בְּעִיר אֱלֹהֵינוּ. וְעַל דָּא כְּתִיב, גְּדַלְתָּ מֵאֵד הוֹד וְהָדָר לְבִשְׂת. בְּאִינוֹן לְבוֹשִׁין דִּיקָר, דְּפִרְשַׁת עֲלִיהּ אֵימָא עֵילָאָה. בְּגִין כֵּף (בראשית לו) הָדָר וְשֵׁם עִירוֹ פְּעוֹ, אֵימְתִי, כִּד אֶתְחַבֵּר בֵּיהּ מְהִיטְבָּאֵל בַּת מְטָרָד. וְעַל דָּא הוֹדֵךְ וְהָדָרְךָ וְדָאֵי. כְּמוֹנָא דָּא, נְגִילָה וְנִשְׂמַחָה כֵּף נִזְכִּירָה הוֹדֵיךְ מִיַּיִן, נְגִידוֹ דְּאֵימָא, דְּאֶשְׂקִי לָךְ וּלְכָלֵא.

וְדָא הוּי הוֹדֵךְ וְהָדָרְךָ וְדָאֵי.

וְנִשְׂמַחָה כֵּף נִזְכִּירָה דִּיקָר מִיַּיִן. הַשְּׂפַע שֶׁל הָאֵם שְׂמִשְׂקָה אוֹתָךְ וְאֵת הַכֵּל, וְזֶה הוּא הוֹדֵךְ וְהָדָרְךָ וְדָאֵי.

וְהִרְרֵךְ צֶלַח רֶכֶב עַל דְּבַר אֲמַת וְעֲנֹה צֶדֶק,
 לְקַבֵּיל דָּא, שְׁחֹרְרָה אֲנִי וְנִאֲוָה.
 בְּקַדְמִיתָא פִּד אֲתַקְרִיאת חֶרֶב לְמִידָן עֲלֵמָא,
 אִיתְקָרִי שְׁחֹרְרָה וְדָאִי. וְהִשְׁתָּא פִּד אֲתַקְרִיבַת
 לְעִילָא בְּעֲנֹהָ, אֲתַקְרִי נִאֲוָה. נִאֲוָה וְדָאִי
 בְּכוּלָא. בְּנֹת יְרוּשָׁלַיִם, אֵינֹן תְּרִיסַר חִיּוֹן
 עִילָאִין רַבְרַבִּין דְּאֶקְרוּן הַכִּי, וְכֻלְהוּ בְּשַׁלְמִימו.
 עַל דְּהוּוּ עַד הִשְׁתָּא בְּגִלוּתָא פְּאֶהְלִי קְדָר,
 אֲתַהֲדְרוּ אֵינֹן הִשְׁתָּא פִּירֵיעוֹת שְׁלֵמָה וְדָאִי.

וְהָא חֲזִי, פִּינֹן דְּהֵיִא חֶרְבָא אֲסַתְתַּרַת מְדִין
 דְּהֵוָה בַּה, דְּאֶכְשְׁרוּ בְּנֵי עֲלֵמָא עוֹבְדֵייהוּ.
 אֲתַעֲבִידַת דְּבַר, דְּבַר אֲמַת, וְאֲתַחֲבַרַת בְּאֲמַת.
 וְאֲמַת בְּעֲנֹהָ. וְכַדִּין צֶדֶק בְּכֻלָּא וְכוּלָּא חַד.

סוּפָא בְּרִישָׁא דְּבַר אֲמַת. אֲמַת בְּרִישָׁא, דְּכַתִּיב
 (תהלים קיט קס) רֹאשׁ דְּבָרְךָ אֲמַת. רִישָׁא
 דְּהֵוָה דְּאֶקְרִי דְּבָרְךָ, סִיפָא דְּדַרְגִין, אֲמַת
 אֶקְרִי. רִישָׁא בְּסוּפָא, עֲנֹה צֶדֶק בְּלֵא פִּירוּדָא,
 אֲתַפְּלִילוּ וְאֲתַחֲבַרוּ בְּכוּלָּא. עֲנֹה רִישָׁא, צֶדֶק
 סוּפָא, (משלי כב ד) עֵקֶב עֲנֹה יִרְאת ה'.

וְתוֹרְךָ נֹרְאוֹת יְמִינְךָ, דָּא יַעֲקֹב, דְּנִטִּיל תְּרִין
 חוּלְקִין בְּגִין דְּאֲתַדְבַּק בְּיְמִינָא לְעֵלְמִין,
 דְּכַתִּיב (בראשית ל לו) מַחֲשֵׁף הַלְבָן אֲשֶׁר עַל
 הַמַּקְלוֹת.

וּבַהֲהִיא שַׁעְתָּא, כּוּלָּא אֲתַהֲדַר פִּירֵיעוֹת
 שְׁלֵמָה. בְּגִין דְּסִטְרָא דְּיְמִינָא אִיתְעַר
 בְּעֲלֵמָא, וְדָא יְמִינָא פְּשוּטָה לְקַבֵּל לְדִתְיִיבִין
 בְּתִיּוּבְתָא. דְּהָא עַד הִשְׁתָּא אֲתַקְדְּרוּ בְּחוּבְיֵיהוּ
 פְּאֶהְלִי קְדָר, וְהִשְׁתָּא דְּהִדְרִין בְּתִיּוּבְתָא אֵינֹן
 פִּירֵיעוֹת שְׁלֵמָה, בְּגִין דְּאֶבְרָהִם אִיתְעַר
 בְּעֲלֵמָא, יְמִינָא דְּמִלְכָא.

חֲצִיךָ שְׁנוּנִים, אוֹקְמוּהָ עַל אֶבְרָהִם, פִּד רַדְף
 בְּתַר כָּל אֵינֹן מְלַכִּין בְּלִילְיָא, פִּד
 אֲתַפְּלְגוּ רַחֲמִין מְדִינָא, וְקִטַּל אֵינֹן מְלַכִּין.

וְהִרְרֵךְ צֶלַח רֶכֶב עַל דְּבַר אֲמַת
 וְעֲנֹה צֶדֶק (תהלים מה), כְּנָגֵד זֶה
 שְׁחֹרְרָה אֲנִי וְנִאֲוָה. בְּרֵאשִׁינָה,
 כְּשִׁנְקֵרַאת חֶרֶב לְדוּן אֶת הָעוֹלָם,
 נִקְרַאת וְדָאִי שְׁחֹרְרָה. וְכַעַת,
 כְּשִׁנְקֵרַבַת לְמַעֲלָה בְּעֲנֹהָ, נִקְרַאת
 נִאֲוָה. נִאֲוָה וְדָאִי בְּכָל בְּנֹת
 יְרוּשָׁלַיִם - אֵלוּ שְׁתֵּים עָשָׂר
 חִיּוֹת עֲלִיּוֹנוֹת גְּדוּלוֹת שְׁנִקְרַאוּ
 כְּדִ, וְכֻלָּן בְּשַׁלְמוֹת. עַל שְׁהִיּוּ כַעַת
 בְּגִלוּת פְּאֶהְלִי קְדָר, חֲזִרוּ הֵן כַעַת
 פִּירֵיעוֹת שְׁלֵמָה וְדָאִי.

וּבֵא רְאָה, פִּינֹן שְׁהַחֲרַב הֵיִיא
 הַחֲזֹרָה מִהֲדִין שְׁהִיָּה בַּה,
 שְׁהַכְשִׁירוּ בְּנֵי הָעוֹלָם אֶת
 מַעֲשֵׂיהֶם, נַעֲשֵׂתָה דְּבַר, דְּבַר
 אֲמַת, וְהִתְחַבְּרָה עִם אֲמַת. וְאֲמַת
 בְּעֲנֹהָ. וְאֲזִי צֶדֶק בְּכָל, וְהַכֵּל
 אֶחָד.

הַסּוּף בְּרֵאשׁ דְּבַר אֲמַת. אֲמַת
 בְּרֵאשׁ, שְׁכַתוּב (תהלים קיט) רֹאשׁ
 דְּבָרְךָ אֲמַת. הָרֵאשׁ שֶׁל אוֹתוֹ
 שְׁנִקְרַא דְּבָרְךָ, סוּף הַדְּרָגוֹת,
 נִקְרַא אֲמַת. הָרֵאשׁ בְּסוּף, עֲנֹה
 צֶדֶק בְּלֵא פְּרוּד, נְכַלְלוּ וְהִתְחַבְּרוּ
 בְּכָל. עֲנֹה הָרֵאשׁ, צֶדֶק הַסּוּף,
 (משלי כב) עֵקֶב עֲנֹה יִרְאת ה'.

וְתוֹרְךָ נֹרְאוֹת יְמִינְךָ (תהלים מה) -
 זֶה יַעֲקֹב, שְׁנִטַּל שְׁנֵי חֻלְקִים,
 מִשׁוּם שְׁנַדְבַּק בְּיְמִין לְעוֹלָמִים,
 שְׁכַתוּב (בראשית ל לו) מַחֲשֵׁף הַלְבָן
 אֲשֶׁר עַל הַמַּקְלוֹת.

וּבְשַׁעֲרָה הֵיִיא הַכֵּל הַחֲזוּר פִּירֵיעוֹת
 שְׁלֵמָה, מִשׁוּם שְׁצַד הֵיִמִין
 הַתְּעוֹרַר בְּעוֹלָם, וַיַּד הֵיִמִין
 פְּשוּטָה לְקַבֵּל אֶת הַשְּׂבִים
 בְּתִשׁוּבָה. שְׁהִירַי עַד עֵתָה הִתְקַדְּרוּ
 בְּחִטְאֵיהֶם פְּאֶהְלִי קְדָר, וְכַעַת
 שְׁחֹרְרִים בְּתִשׁוּבָה, הֵם פִּירֵיעוֹת
 שְׁלֵמָה, מִשׁוּם שְׁאֶבְרָהִם הַתְּעוֹרַר
 בְּעוֹלָם, יְמִינֹו שֶׁל הַמֶּלֶךְ.

חֲצִיךָ שְׁנוּנִים, פְּרִשׁוּהָ עַל
 אֶבְרָהִם, כְּשִׁרְדָּף אַחַר כָּל אוֹתָם
 הַמְּלַכִּים בְּלִילְיָה, כְּשִׁנְחַלְקוּ

הרחמים מן הדין, והרג אותם המלכים. זהו שכתוב (ישעיה מא) כקש נדף קשתו ירדפם יעבור שלום. וכלם נפלו בידיו.

אבר בא וראה את סוד הדבר. חציף שנונים - אלו חצים ואבני בליסטראות. שדנה את העולמות באותם כלי הקרב שהמלך הפקיד בידי הגבירה. ואותם חצים של הקדוש ברוך הוא, ודאי שנונים בכל, מצדו של היום השני, צדו של יצחק, משום שממנו יוצא דין לרשעים לדון אותם.

ועל זה (תהלים מז) עמים תחתיך יפלו בל"ב. ומי הדרגה שפמלה אותם? הדרגה שנקראת ל"ב, שהתמנה על מעשי העולם, ודנה אותם על שהם אויבי המלך.

בגדר זה (שיר א) אל תראני שאני שחרחרת. מה הטעם? משום שהתלבשתי בדין לדון את העולם. ואומרת לבניה שקרבים אליה בתוף הבית, אל תראני ודאי, אם השתדלתם בתורה שנתתי לכם, לא תפחדו. ואם לא תשתדלו, תגמרו לי שבני אמי נחרו בי, לשמר את אמות העולם בשבילכם שתתפזרו שם. ועל זה העירו, אם נגזר הדין על ישראל, הקדוש ברוך הוא מוריד אותו על שאר האמות, כשחרזים ישראל בתשובה. ואם לא חוזרים, יורדים בין שאר האמות, ואוכלים אותם עצם ובשר.

דבר אחר (תהלים מז) בלב אויבי המלך - זה אברהם, שהתמנה מלך על העולם, וכל האמות הספיעו עליו להיות מלך עליהם, בעמק שוה. וכל שונאיו, הלילה הרג אותם.

דבר אחר חציף שנונים - שהם

הדא הוא דכתיב, (ישעיה מא ב) כקש נדף קשתו ירדפם יעבור שלום. ונפלו פלהו בידיה.

אבר תא חזי, רזא דמלה. חציף שנונים, אלן חצים ואבני בליסטראות. דדנת עלמין, באינון מאני קרבא, דמלכא דאפקיד בידי דמטרוניתא. ואינון חצים דקודשא בריה הוא, שנונים ודאי בכלא, מסטרא דיומא תניינא, סטרא דיצחק, בגין דמניה נפק דינא לחייביא למידן יתהון.

ועל דא עמים תחתיך יפלו בל"ב. ומאן הוא דרגא דאפיל לון, דרגא דאקרי ל"ב, דאתמנא על עובדין דעלמא, ודנת לון על דאינון אויבי המלך.

לקביר דא אל תראוני שאני שחרחרת. מאי טעמא, בגין דאתלבשנא בדינא למידן עלמא. ואמרת לבנהא דקריבין לה גו ביתא, אל תראוני ודאי, אי אשתדלתון באורייתא דיהבית לכון, לא תדחלו. ואי לא תשתדלתון, תגמרון לי, דבני אמי נחרו בי, למיטר לאומין דעלמא בגיניכון דתתפזרון תמן. ועל דא איתערו, אי דינא איתגזר על ישראל, קודשא בריה הוא נחית ליה על שאר אומין, כד הדרן ישראל בתיובתא. ואי לא הדרן, נחתינ בין שאר אומין, ואכלין לון גרמא ובשרא.

דבר אחר, בלב אויבי המלך, דא אברהם, דאתמנא מלכא על עלמא, וכל אומין אסתפקמו עלוי למהוי מלכא עליהון, בעמק שוה. וכל שונאוי ליליא קטילת לון.

דבר אחר חציף שנונים, דאינון זמינין למיעבד דינא. עמים תחתיך יפלו, אלן דאתו מסטרא דשאר עמין, תחתיך יפלו, סטרא דנחש, כד ההוא שלהובא דסטרא

עתידים לעשות דין. עמים תחתיך יפלו - אלו שבאו מצד שאר העמים, תחתיך יפלו, צד הנחש.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה דידו, ה' בדר נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקה, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה גדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׂעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בעזה"י

כס"ד

היכלא דרשב"י

אוצר אדיר
של מאות שיעורים נפלאים
בספר
הזוהר הקדוש
ומוסריו המאלפים
שווה לכל נפש

M.P.3

מפי מו"ר ועמ"ר שר בית הזוהר המקובל הגדול
הרה"ג בניהו שמואל'י שליט"א
זו"ר עמותת "היכלא דרשב"י"
וראש ישיבת המקובלים "גדר שלום" בירושלים

היכלא דרשב"י

הרשב"י זי"ע יושב אהנו בלומדינו תורתו
אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו
עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר פמלך
בעטרותיו בראש, וישב בגוון, עכל"ק
(הצה"ק רבי אברהם אזולאי, הצה"ק רבי אברהם גלאנטי זי"ע, א, "אור החמה" קכ"ג ע"ב)